

Dosarul nr. 2ra-422/22
2-19185418-01-2ra-06042022

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) I. Pulbere
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Anton, L. Pruteanu, I. Secrieru

Î N C H E I E R E

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată "V&P BENEFIT",

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată "V&P BENEFIT" împotriva lui Craveț Nicolai cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2021,

c o n s t a t ă :

La 20 noiembrie 2019, SRL "V&P BENEFIT" a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Craveț Nicolai cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, SRL "V&P BENEFIT" a menționat că la data de 08 mai 2019, Craveț Nicolai fiind angajat în funcția de șofer, deplasându-se în interes de serviciu pe traseul Strșeni-Nisporeni-Ciutești cu camionul de model "Scania", din motorul acestuia a început să se scurgă uleiul.

Însă, Craveț Nicolai ignorând regulile de exploatare a mijlocului de transport, a continuat deplasarea, fără a anunța administrația SRL "V&P BENEFIT" pentru a înlătura deficiențele apărute, sau după caz, evacuarea camionului de la fața locului cu trailerul.

Astfel, Craveț Nicolai a continuat cursa pe o distanță de 9,6 km, fapt ce a provocat scurgerea totală a uleiului din sistem și ca rezultat a avut loc blocarea motorului.

Deci, iresponsabilitatea pârâtului a cauzat suportarea de către SRL "V&P BENEFIT" a cheltuielilor de reparație a motorului autocamionului în sumă totală de 71 802,03 lei, fapt confirmat prin facturile fiscale respective.

În scopul soluționării pe cale amiabilă a litigiului, la 27 iunie 2019, în adresa lui Craveț Nicolai a fost expediată reclamația, prin care ultimului i s-a solicitat achitarea prejudiciului material, însă aceasta a fost ignorată.

Reclamantul SRL "V&P BENEFIT" a solicitat încasarea de la Craveț Nicolai a sumei de 71 802,03 lei cu titlu de prejudiciu material și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 24 februarie 2021, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SRL "V&P BENEFIT".

S-a încasat de la Craveț Nicolai în beneficiul SRL "V&P BENEFIT" suma de 71 802,03 lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 2 154,06 lei cu titlu de taxă de stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2021, s-a admis apelul declarat de avocatul Pocaznoi Rodica în interesele lui Craveț Nicolai, s-a casat integral hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 24 februarie 2021 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SRL "V&P BENEFIT".

S-a încasat de la SRL "V&P BENEFIT" în beneficiul lui Craveț Nicolai suma de 1 615,54 de lei cu titlu de taxă de stat achitată în instanța de apel.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la data de 01 martie 2019 între SRL „V&P BENEFIT” și Craveț Nicolai a fost încheiat contractul individual de muncă, iar prin ordinul nr. 010319/2019 din 01 martie 2019, Craveț Nicolai a fost angajat în funcția de șofer.

La data de 08 mai 2019 SRL „V&P BENEFIT”, a perfectat și eliberat foaia de parcurs, potrivit căreia șoferul Craveț Nicolai urma să efectueze transportul mărfurilor cu autocamionul de model "Scania R-420" și semiremorca de model "Carnehl".

Instanța de apel a menționat că la baza soluției sale, prima instanță a reținut că, la data de 08 mai 2019, Craveț Nicolai, deplasându-se în interes de serviciu pe traseul Strășeni-Nisporeni-Ciutești cu autocamionul de model "Scania", din motorul camionului a început să se scurgă uleiul, iar iresponsabilitatea pârâtului a dus la suportarea de către SRL „V&P BENEFIT” a cheltuielilor pentru reparația motorului autocamionului în sumă totală de 71 802,03 lei, fapt confirmat prin facturile fiscale.

La fel, instanța de apel a stabilit că potrivit fișei postului, Craveț Nicolae, în exercitarea funcției de șofer de autoturisme și camioane, avea atribuții și sarcini de serviciu specifice ce vizau executarea reparațiilor în timpul procesului de transport (depanări în parcurs), iar în caz de defecțiune, Craveț Nicolae urma să localizeze și să analizeze defecțiunea cu rapiditate după indicațiile aparatelor de bord, semnalelor acustice, optice sau comportamentul specific al autovehiculului, să identifice cu precizie efectele și cauzele care au produs defecțiunea, pisele defectate și în cazul imposibilității efectuării reparației să informeze imediat.

Astfel, în confirmarea prejudiciului cauzat angajatorului, instanța de fond a reținut Actul lucrărilor de reparație a motorului îndeplinite la mijlocul de transport de model "Scania" de către SRL "Transager" în baza comanda „V&P BENEFIT” SRL nr. 000027685 din 17 iunie 2019, conform căruia costul lucrărilor a constituit suma de 30 000 lei, iar potrivit facturilor fiscale și ordinelor de plată anexate la materialele cauzei, se atestă procurarea pieselor și achitarea serviciilor de reparație de către SRL „V&P BENEFIT” în valoare totală de 71 802,03 lei, care a fost pusă în sarcina pârâtului cu titlu de prejudiciu.

La caz, instanța de apel a invocat că instanța de fond nu a stabilit legătura cauzală dintre vinovăția salariatului/șoferului și prejudiciul material cauzat angajatorului prin defectarea autocamionului.

Prin urmare, poziția instanței de fond s-a rezumat la argumentele reclamantului precum că șoferul a ignorat toate regulile de exploatare a mijlocului de transport, a continuat deplasarea, deși urma să staționeze imediat și să anunțe administrația SRL „V&P BENEFIT” pentru a fi chemați la fața locului specialiștii în vederea înlăturării deteriorării sau după caz pentru a fi evacuat autocamionul de la fața locului cu trailerul, pârâtul a continuat cursa pe o distanță de 9,6 km, ceea ce a provocat scurgerea totală a uleiului din motor și ca rezultat a avut loc blocarea motorului.

Deci, instanța de apel a constatat că în speță, lipsește un Act de constatare, întocmit de către un specialist ce ar confirma cele relatate supra, cu atât mai mult că sunt lipsite de orice critică argumentele care impută vinovăția lui Craveț Nicolai și anume că ultimul, deplasându-se în interes de serviciu, cu autocamionul de model "Scania", din motorul acestuia a început să se scurgă uleiul, iar faptul deplasării, se confirmă prin foaia de parcurs respectivă.

Totodată, instanța de apel a statuat că circumstanțele invocate supra au un caracter iluzoriu și nu pot fi probate, iar răspunsul din 21 octombrie 2019 eliberat de către SRL „Trans Ager”, prin care comunică că autocamionul a fost adus prin remorcare la serviciul auto și în urma diagnosticării s-a stabilit prezența unei găuri în blocul motorului și lipsa uleiului în el, nu denotă vinovăția șoferului, or acest răspuns nu constituie un raport de expertiză.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că la actele cauzei nu au fost anexate înscrisuri care ar proba transmiterea autocamionului către apelant în stare tehnică și complectate corespunzătoare, nu este clar anul fabricației acestui autocamion, care este uzura tehnică a autocamionului etc, sau dacă pe cazul respectiv a fost petrecută o anchetă de serviciu și stabilită cu certitudine vinovăția salariatului.

Prin urmare, în lipsa probelor ce ar demonstra vinovăția pârâtului în cauzarea pretinsului prejudiciu, cheltuielile de reparare a autocamionului nu pot fi puse în sarcina șoferului, cu titlu de răspundere materială a salariatului.

În consecință, instanța de apel a concluzionat asupra netemeinicii acțiunii depuse de SRL „V&P BENEFIT” împotriva lui Craveț Nicolai privind recuperarea prejudiciului material cauzat urmare a deteriorării camionului și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 19 martie 2022, prin intermediul oficiului poștal, SRL „V&P BENEFIT” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe. Totodată, a solicitat încasarea cheltuielilor de judecată cu titlu de taxă de stat pentru instanța de recurs în mărime de 1 077,03 lei.

Recurentul SRL „V&P BENEFIT”, în motivarea recursului a menționat că sunt întrunite elementele răspunderii materiale ale salariatului Craveț Nicolai față de SRL „V&P BENEFIT”.

De asemenea, a invocat că instanța de fond întemeiat a concluzionat că defecțiunea autocamionului de model ”Scania” se datorează exploatării acestuia de către Craveț Nicolai în pofida existenței defecțiunilor la blocul motorului.

La 06 aprilie 2022, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, însă plicul expediat în adresa lui Craveț Nicolai a fost restituit cu mențiunea ”nereclamat” (f.d. 143-144).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 11 noiembrie 2021, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 19 martie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de SRL „V&P BENEFIT”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „V&P BENEFIT”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh